

І тоді я ставав на перехресті...

Олекса Влизько

...І тоді я ставав на перехресті,
Безсилий рвати злі кодоли пут —
В літературі, в інституті, в тресі
Тікав з кута я в ще глухіший кут.

Ставав спецом, попутником, і порох,
Що дав би полум'я, в мені сирів...
Тоді питалися: союзник я чи ворог?
І знову вперто пхали в яму, в рів.

Тобі, байдужий і сухіший вобли,
Дививсь я тупо на планети гльоб;
Весь світ здавався за одну оглоблю,
Скеровану на мене прямо в лоб.

Мого термометра чим раз дрібніла скала,
Мене з'їдав мовчання чортів гріх;
Вперед мене рогатки не пускали,
Назад мені вже не було доріг...

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ. Лондон, 1957, с. 450.